

Vestigia

Pòsit del temps que fuig
(dietari poètic 2020-2022)

Mònica Miró Vinaixa

TRÍPODE

Editorial Trípede

POESIA

Títol: *Vestigia. Pòsit del temps que fuig*

Primera edició: març de 2022

© Mònica Miró Vinaixa

© D'aquesta edició: Edicions Trípod, SL

Carrer Aribau, 114, entl. 4a. Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Impressió: DC Plus. Sant Andreu de la Barca

ISBN: 978-84-125012-3-0

Dipòsit legal: B 5652-2022

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

VESTIGIA

Nominatiu, vocatiu i acusatiu plural de *uestigium*, *-i*, n.
1 planta del peu. | peülla. | petjada, empremta, senyal
[del peu]. **2** petja, pista, traça. | rastre. | pas, passa.
| pas, petjada, patró. **3** empremta, senyal, marca. |
vestigi, rastre, restes. | instant, moment.

[Antoni Seva (dir.), *Diccionari Llatí-Català*,
Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1993]

*L'heura dels dies
llisca. Pensaments trena
de llum i d'aire.*

14 de març de 2020

Plora la vinya
perquè la saba puny
i empeny el pàmpol.

15 de març de 2020

No ens confonguéssim!
Que no puguem nosaltres
sortir a rebre-la
no vol dir que no vingui:
la primavera arriba.

1 de juny de 2020

Enquimerada,
del dos i dos són quatre
he dubtat sempre.
És el confort dels càlculs
matemàtics, la vida?

6 de juny de 2020

Acompanyar-te
en el temps de descompte
sense paraules,
omplir-te el blau dels braços
d'alstremèries blanques.

9 de juny de 2020

I dir-te adeu
en el temps afegit
a la tristesa,
bo i sabent que perdures
en molts dels records nostres.